

lad mig tage et andet Eksempel. Der er en Ræv, der er slem ved mit Hjertæ. Jeg vil søge at komme denne Ræv til Livs. Jeg lægger et aflibet Kreatur i min Gaard, eller hvor det nu kan være. Naturligvis kommer Ræven ikke derind om Dagen (Stemmer: Jo!) . . . Ja, men i de fleste Tilfælde kommer den ikke ind i min Gaardsplads om Dagen, den vælger helst Matten dertil. Maa jeg da ikke søge at komme denne Ræv til Livs og fjerne den, selv om Matten? Svaret maa, det forekommer mig, være: Jo! Jeg kan, som sagt, forstaa, at man er fremkommen med denne Vndring for at komme Krybskytteriet til Livs. Det er rimeligt nok, og det vil man ogsaa naa derigennem. Men jeg vil henstille til det ærede Udvalg, om der ikke til 3dje Behandling kan findes en anden Form, saaledes at man mulig kan give enkelte Tilladelse til Rattejagt, medens man dog alligevel opnaar Hovedøjemedet at komme Krybskytteriet til Livs. Det er udtalt, jeg tror af den høitærede Indenrigsminister, og for øvrigt ogsaa af en anden Taler, at Sagten skulde være mindre human om Matten, for saa vidt man tænker paa Andejagt og lignende. Ja, jeg er lidt skeptisk i det hele, naar man taler om Humanitet i Forbindelse med Sagt. Jeg tror, at de to Ting slet ikke staa i Forbindelse med hinanden. Jeg tror, at man skal lade Humaniteten ligge, naar man taler om Sagt, thi det kan ikke komme den Sag ved. Der er fra en enkelt Side (Th. Nielsen) endogsaa bleven anlagt et kirkeligt, ja, jeg tror endog et kristeligt Synspunkt med Hensyn til Sagten; men jeg spørger: hvad i al Verden har det med Sagten at gøre? Nej, Humaniteten bliver aldeles den samme, hvad enten Sagten sker om Matten eller om Dagen. Som Vndringsforslaget her er opstillet, kan jeg ikke stemme for det, og jeg ønsker derfor en Afstemning paa det Punkt, men jeg tillader mig tillige at bede det ærede Udvalg tage under Overvejelse, om Forslaget ikke kan ændres til 3dje Behandling.

Ordføreren (Høst): Jeg skal tillade mig blot et Par ganske korte Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som ere faldne.

Det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) og 5te Medlem for 6te Kredts (Griffen) have fremført, hvad de mente, der talte for det Vndringsforslag, der er stillet under Nr. 14, og det er jo til Dels eller rettere sagt i sin Helhed blevet imødegaet af den høitærede Indenrigsminister. Jeg fastholder nu, at hvis dette Vndringsforslag vedtages, vil Retten til at nedstjude

omstreffende Hunde blive absolut illusorisk, men mulig kunde d'Her. finde en saadan Form for Vndringen, at man i alt Fald kunde tage under Overvejelse, hvorvidt man bedre kunde gaa ind paa den. Men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at for Djeblikket er det gældende Ret, at man har Lov til at nedstjude omstreffende Hunde; over for den ærede Landsstingsmand (Griffen), som sidst talte om dette Punkt, og som syntes at betone, at det navnlig var Smaafolks Hunde, man vilde stærke ved dette Vndringsforslag, skal jeg dog gøre opmærksom paa, at af de Domme, man har i Sager vedrørende dette Emne, er mærkelig nok en af de mest celebre en Dom i en Sag, hvor det var en lille Husmand, der havde stude en overordentlig kostbar Sagthund, fordi den var kommen ind paa hans Jord. Det er altsaa ikke af Hensyn til de store Jordejere, at vi have holdt paa den bestaaende Ret, hvorefter der haves Ret til at nedstjude disse omstreffende Hunde, som jo ogsaa ødelægge en hel Del Vildt, foruden at de forulempe Kreaturer og gøre anden Skade. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa dette Punkt, da den høitærede Indenrigsminister tilstrækkelig har godtgjort, at Vndringsforslaget i den Form, hvori det foreligger, vistnok er meget uheldigt. — Med Hensyn til Forbudet mod Rattejagten har jo nu baade det ærede 2det Medlem for 2den Kredts (N. Hansen) og ligeledes det ærede 2det Medlem for 6te Kredts (Caspersen) udtalt sig paa en vis Maade imod Rattejagten, i alt Fald have de begge ytret nogen Tvivl om Forbudets Berettigelse. At den første af disse ærede Landsstingsmænd nu har beghyndt at faa Betæneligheder med Hensyn til Forbudet mod Rattejagten, kan jeg ikke forstaa, det synes at have været rimeligere, at han var fremkommen dermed i Udvalget. Den Rattejagt, han omtalte, nemlig at man skyder ude paa Fjorde og Beje ved Hjælp af Blus om Matten, anser jeg og vistnok de fleste med mig, for at gøre den særderligste Skade, der er til. Man skyder der ud i Flokken iblandt de uhyggelige Fugle og anskyder en hel Del af dem, som saa ligge og pines til Døde i lang Tid; det er derfor en Sagt, jeg synes, der er al Grund til at komme til Livs. — Med Hensyn til Søndagsjagten er der talt tilstrækkeligt derom, og jeg kan i øvrigt henvise til Betænkningen. Det vil deraf ses, at der slet ikke er lagt nogen særlig Vægt paa, at den er en Forstyrrelse af Gudstjenesten, men selvfølgelig er det et Moment, som maa komme med i Betragtning. Nej, det, der er lagt Vægt paa, er, [at er der noget,